

Далечъ, далечъ прѣзъ нивитѣ, прѣмина
Тамъ старий фермеръ, безъ да я съгледа;
И ни единъ работникъ не посмѣ
За Дора да му каже, че го чака
Тя тамъ, съ дѣтето на рѣцѣ. Сама
Накани се при него тя да иде,
Но тутакси сърдце ѝ прималнѣ . . .
И тя се върна пакъ назадъ съ дѣтето.
Залѣзва слънце; морнитѣ жетвари
Привършваха уречений си трудъ
И въ нощенъ мракъ потѣваха полята.

На утрянъта, щомъ слънцето изгрѣ,
Понесе Дора на рѣцѣ дѣтето,
И сѣдна пакъ срѣдъ класовѣ тамъ.
Отъ цвѣтица, околорѣзъ цвѣтящи,
Вѣнче тя сплете и го нагоди
На шапчицата на дѣтето — тѣй
Дано се по хареса на чича ѝ.
Прѣмина пакъ прѣзъ нивитѣ Алленъ,
И този пѣтъ съгледа Дора. Той
Работниците бързо отмина,
И, кат' се спрѣ при нея, проговори:
— «Гдѣ беше вчера? И що правишь тукъ?
Чие е туй дѣте?» И къмъ земята
Очи навела, Дора отговори:
— Виллямовъ синъ . . . «Какъ? А не ти ли азъ,
Викна Алленъ, — не ти ли запретихъ!
Или забрави мойтѣ думи ти?»
Пакъ отговори Дора: — Съ менъ прави